

Biri sormuş: Neden müslümansın? Bu kadar basit bir soru mu bu? *Müslüman mısın?* diye başlamak lazım gelmez mi önce mesela? Öyle görünüyorum, öyle görülüyorum, öyleyim ama *acaba öyle miyim?* diye bir şüphenin varlığını kemirdiğini nasıl inkar edeyim? *Neden müslümansın?* diye sorunca, *acaba?* değişim bundan, bir de tabii *neden müslümanım?*

Ben bu soruya *yaşam biçimi* üzerinden cevaplamayı daha uygun buluyorum. *Müslümanca yaşamak* elimdeki diğer yaşam formlarına göre daha makul ve güzel geldiği için diyelim. Ayık yaşamak, sarhoş yaşamaktan, doğru yaşamak, eğri yaşamaktan daha iyi geldiği için... Hayatının anlamını hayatının kendisinde aramak zor, ona bir anlam vermeye çalışarak ve anlamı *kendinin* verdiği düşünerek yaşamaya devam etmek neredeyse imkansız. Ateist olsaydım, Allah'la aramda iyi kötü bir münasebet olmasaydı, bu münasebeti inkar etseydim herhalde şimdiye kadar intihar etmiş olurum.

Din sadece zor zamanlar ve izah edilemeyen olgular için mi lazım? Hayır, böyle değil, yine de o zamanlarda beni yatıştıracak kimse, beni teselli edecek bir merci yok. *Kendi yaptığım tanrılar* kavramlar, mutluluklar, içi boş isimler, hayatını *adamaya değer* bir takım hayaller, başarıların, ünün ve sair *anlam kaynaklarının* kaderi yine kendi elimde. Kendi elimdeyse zor zamanda kayıp gitmesi mümkün ve zaten normalde de insan inşaa ve yok edilmesi kendi elinde kavramlarla mutluluk yaşayamaz.

İslam'ın modern yaşama biçimleriyle uyuşmadığı ve geleneğin va'zettiği yaşama biçiminin *her zaman doğru* olduğu kanaatinde değilim. Öyle kılı kırk yaran bir müslümanlığım yok zaten. Sadece *Allah'a giden yollar* arasında en önem verdiğim ve beni modernist hayatların hedonist çukurlarından koruyacak olan bu. Geçici hazların dünyasında kalıcı bir ışık.

Neden müslümansın? sorusunun bir de *neden Hristiyan/Budist/Şinto değilsin?* anlamı var. Bu manada da *pratik faydaları* sayabilirim, evvelen Türkiye'de müslüman olmak daha kolay ve Allah'a ulaşmak için elimizdeki imkanı değerlendirmek daha uygun geliyor. Kainatın, insanların ve onların söylediklerinin, onların bize geçmişten aktardıklarının, geleneklerin, hikmetlerin, kıssaların ve hükümlerin *Allah'la münasebet* gibi tek bir hedefin ipuçları olduğu kanaatindeyim. İçinde bulunduğum dünyada Allah'a müslüman olarak ulaşmayı daha mümkün buluyorum.

Bir de bu sorunun *neden öyle görünmekten rahatsız değilsin?* tarafı var. Türkiye'de İslam aynı zamanda bir sınıf aidiyeti, bir sınıf göstergesi. Kadınlarınkı kadar zor olmasa da, *müslüman* tanınmak belli bir siyasi görüşe, toplum kesimine de tekabül ediyor ve gördüğüm kadarıyla zaten insanların *müslümanlığını* aslolarak bu belirliyor. *Bunlarla aynı gruptan değilim* deyip, Ateist/Deist/Falanhocacı/Filaninançta olmaya karar veriyorsunuz. Benim bu konuda rahatsızlığım yok. Kendimi ümmetten, onların kaderinden ayrı görmüyorum. Kendi sınıfımı belirlemenin o kadar kolay olmadığını biliyorum ama kötü örneklerle bakıp *müslüman değilim* demek yerine iyi müslüman olmaya çalışmanın daha faziletli bir duruş olduğuna inanıyorum.